

Dit jaar hadden voor het eerst de wereldkampioenschappen marathon plaats. De vorige jaren was er reeds een officieus wereldkampioenschap onder de vorm van de wereldcup, maar dit jaar kregen we de eerste echte erkenning van de marathonsport met een eigen wereldkampioenschap. Dit wereldkampioenschap heeft in het vervolg alle even jaren plaats. Het volgende zal in 1990 te Kopenhagen zijn. Voor 1992 wordt het waarschijnlijk Australië, alhoewel dat pas op het ICF-congres te SEOEL definitief beslist wordt.

Voor de eerste wereldkampioenschappen kwamen er niet minder dan 21 landen opdagen wat voor het marathongebeuren meteen een record is. Voorheen was een 13-tal gebruikelijk en 16 à 17 veel. Elders staat de uitslag afgedrukt en daarin kunt U meteen aflezen welke landen er aanwezig waren. Aangezien ieder land per discipline 2 boten mag inschrijven, krijgen we wedstrijden die zeker zo goed bezet zijn als de sprintnummers. De huidige disciplines zijn: heren K1, K2, C1 en C2 alsook dames K1 en K2.

HET PARCOURS

De wedstrijd werd gehouden te NOTTINGHAM (GB), Holme Pierrepont. Hier bevindt zich een goed uitgeruste watersportbaan waarop ook al wereldkampioenschappen sprint gehouden zijn. Vlak langs de watersportbaan loop de rivier de 'TRENT' die ongeveer 50 m breed is. Daarnaast bevinden zich in de onmiddellijke nabijheid ook nog een waterskipiste en een kunstmatige slalom piste. Helaas wordt er zowel op de Trent als op de watersportbaan fanatiek gevist. Ter plaatse moesten we trouwens van de Zweden vernemen dat er sommige vissers reeds met stenen gesmeten hadden naar hun vaarders...

De start van de wedstrijd was op de watersportbaan ter hoogte van de aankomstlijn. De boten werden vanop een ponton vast gehouden, wat een faire start mogelijk maakte. Het wilt wel eens anders zijn in marathons. De vaarders moesten een volledige lengte varen op de watersportbaan; keren en 1 km later overdragen op de Trent. Dit eerste overdraagpunt was kort, slechts 50 meter. De oever van de Trent was er echter nogal stijl wat af en toe enkele ludieke valpartijen en schuivers veroorzaakte. Vervolgens gaat het 3,5 km stroomaf naar "stoke Loch", een sluis waar er over een afstand van bijna 500 m moest overgedragen worden. Daarna nog 7,5 km stroomaf om dan te keren. Nu komt het moeilijkste stuk: 19 km stroomop! Ondertussen moet er nogmaals overgedragen worden aan "stoke Loch" alsook aan "Holme Loch" ter hoogte van de watersportbaan. Dit overdraagpunt is een dikke 300 m lang en bevindt zich iets voorbij halfweg. Van hieruit is het nog 8 km stroomop. Dan wordt er weer gekeerd en vlak voor "Holme Lock" mogen de vaarders terug 300 m overdragen om de laatste 3,5 km aan te vatten op de watersportbaan. De totale lengte is daarbij 44,5 km.

DE ACCOMODATIE

Met zijn viereen vertrokken we op maandag 18 juli. Bruno en Werner Jannis die de K2 zouden varen, Frans Laenen in K1 en Frank Cuypers als begeleider. Het verblijf was door de organisatoren voorzien in studentenhomes van de universiteit van Nottingham. Aangezien deze 15 km van de watersportbaan lagen, moest er wel wat op en neer gereden worden. Immers de maaltijden waren ook voorzien aan de univ. Over het eten niets dan goed. Dat moest- en we reeds ondervinden op maandagavond als we de eerste maal kennis maakten met het "diner". Soep, drie verschillende stukken vlees van normale afmetingen, twee à drie verschillende soorten groenten, gekookte aardappelen, rijst spaghetti en/of frieten, twee verschillende nagerechten en op tafel nog een kom fruit. Als je niet op tijd 'stop' zei aan de bedieningstooch dan kwam je terug met een overladen dienblad, genoeg om een kroostrijke familie te voeden! Na het eten werd er dan nog koffie geserveerd. Zo ging het er alle middagen en avonden aan toe. Hou er dan nog rekening mee dat het typisch Britse ontbijt ook al aan de stevige kant is, dan denk ik dat niemand eraan zal twifelen dat we ginds geen honger geleden hebben. Op andere wedstrijden wil het eten wel eens tegenvallen of de porties aan de kleine kant zijn. In gewone restaurants zijn de porties altijd berekend op 'normale' mensen en dus veel te klein voor atleten.

DE VOORBEREIDING

Doordat we al redelijk vroeg afgereisd waren, hadden we enkele dagen de tijd om het parcours te verkennen. Verschillende andere landen waren trouwens reeds aanwezig als wij toekwamen. Anderen hadden vooraf reeds een trainingskamp doorgebracht in Nottingham, zoals de Nederlanders die pas 's woensdags arriveerden. Heel de week was er normale waterstand op de Trent en weinig wind. Het regende veel, maar steeds 's nachts zodat het weer op zich nogal meeviel. De eerste dagen werd er dan ook tweemaal daags getraind, met de nadruk op de verkenning van de overdraagpunten. Donderdags werd de officiële bootkontrolle gehouden. De afmetingen van de gebruikte boten zijn dezelfde als voor sprintwedstrijden, er is echter geen gewichtslimiet voorzien. K1's van 7 kg en K2's van 13 kg zijn dan ook geen uitzondering. De boten moeten voor een marathonwedstrijd wel onzinkbaar gemaakt worden, zodat drijflichamen verplicht zijn. Meestal zijn dit stukken piepschuim of luchtzakken die aan de boot bevestigd zijn. Frans Laenen was veruit de origineelste met een strandbal; dit werd goedgekeurd maar werkte wel lichtjes op de lachspieren. De Nederlander Tony Benschop had in zijn 'Double Dutch'-boot slechts een klein stukje piepschuim zitten, niet genoeg naar het oordeel van de scheidsrechter belast met de controle. Tony hield echter vol dat zijn boot onzinkbaar was; het is immers een zogenaamde 'sandwich'-type dat een laagje piepschuim tussen twee polyester lagen bevat. Uiteindelijk werd de test gedaan en gepoogd de boot te doen zinken. Maar zelfs als hij, vol met water, volledig ondergeduwd werd, kwam hij terug boven: Goedgekeurd..

DE WEDSTRIJD

Door de regenval stond de Trent 's zaterdags al ruim 1 m hoger dan daags voordien. Zondagmorgen, zo vroeg mogelijk naar de watersportbaan. Iedereen brengt de laatste verbeteringen

aan aan de boten. Drinkzakjes en pompen werden geïnstalleerd. We krijgen de laatste instructies van de organisatie. De Nederlander Ruud Heyselaar is starter, hij overloopt nogmaals de startprocedure. Er is wat meer wind dan voorheen, maar vanop de startplaats lijkt het allemaal niet zo erg. De eerste start is om 1200 uur, de K2 heren zullen dan vertrekken. Daarna volgen om de 5 minuten de K1 heren, K2 dames, C2, K1 dames en C1. Vanaf 1130 beginnen de eerste boten te water te gaan. Dit kan slechts vanop 2 pontons waar nagegaan wordt of de boten wel gecontroleerd zijn en of ze nog steeds in het bezit zijn van hun drijflichamen. Een kwartiertje voor de start begint de wind wat aan te wakkeren. De meeste ploegen gaan echter zonder spatzeil het water op. Er zijn immers 5 overdraagpunten, het eerste al na 3 km. Met een spatzeil verlies je dan al gauw wat tijd, zodat bijna iedereen verkiest zonder te varen. Iedereen die zichzelf serieus neemt vaart dan ook met minstens 1 pomp in de boot: een must, zelfs met spatzeil..

Er staan al wat meer golven op het water, maar het lijkt geenszins verontrustend. Uiteindelijk is het dan zover: om 1200 uur precies starten de K2's. Bruno en Werner zijn goed mee en nestelen zich op de boeg van de Tsjechen Szabo-Bittera die kop trekken. De wind staat echter pal op de rug en blijkt nu redelijk veel golven te veroorzaken. Bruno en Werner maken nogal wat water, maar voorlopig lijken de twee elektrische pompen (samen goed voor meer dan 10 l/min) hun werk goed te doen. Dan duikt de K2 echter in een golf en blijft erlangs de voorzijde in steken. In enkele seconden tijd loopt de K2 volledig onder water en zinkt. Zelfs 100 pompen zouden hier niet geholpen hebben. Na 750 m is de wedstrijd voor Bruno en Werner eigenlijk al verloren. Ze verliezen veel tijd met zwemmen en het ledigen van de boot, maar gaan toch door. Door het vele water is er echter wellicht een kortsluiting veroorzaakt en de pompen weigeren dienst. Ze moeten op de watersportbaan nog een tweede maal stoppen om hun boot te ledigen. Bij het eerst overdraagpunt komen ze dan ook als één van de laatsten door, een hopeloze situatie. Na hen volgen nog enkele onfortuinlijke vaarders; ondermeer de Britten Williams-Dresser, voor sommigen kanshebbers op een medaille. In Poznan waren ze vijfde vlak voor Bruno en Werner. Ook de Britten moeten voor het eerste overdraagpunt al twee maal hun boot ledigen. Gelukkig is het op de Trent wat minder erg met de golven. Bruno en Werner varen dan ook een tijdje samen met de Britten en remonteren verschillende boten. Aan het tweede overdraagpunt moeten ze echter de Britten laten gaan omdat ze weerom hun boot moeten ledigen. De Britten zullen nog negende worden. Onze Belgen vechten ook door en moeten er in totaal nog 5 maal uit om het overtollige water te verwijderen. Iedere keer zien ze zich terug gepasseerd door boten die ze net geremonteerd hebben. Ook andere boten sukkelen met waternood. Voor sommigen wordt het allemaal te veel; beide Noorse teams geven er daarom ook de brui aan.

Op de tweede helft van het parcours gaat het de Belgen al wat meer voor de wind en slagen ze erin hun positie gevoelig te verbeteren. Op het laatste overdraagpunt krijgen ze van de begeleider Frank nog spatzeilen aangereikt. Zonder deze zouden ze wellicht nogmaals gezonken zijn. De wind is intussen nog meer aangewakkerd. De laatste twee kilometer zijn wind tegen en loodzwaar. Bruno en Werner worden uiteindelijk 15-de op 31 boten wat gezien de omstandigheden nog meevalt. Ze eindigen 24'

na de overwinnaars Koch-Nielsen uit Denemarken die halfweg al 2' loslagen en aan de meet 4' voor hadden op de tweede. Zij waren overduidelijk de sterkste.

In K1 waren de beide Nederlanders Erik Onnekens en Tony Benschop goed weg. Ook Frans Laenen kon een aardige positie veroveren. De K1's hadden echter evenzeer af te rekenen met de golven. Benschop zinkt op de watersportbaan op het moment dat hij in de kopgroep zit. Ook drievoudig wereldcupwinnaar en topfavoriet John Jacoby uit Australië kan zijn boot niet boven water houden. Jacoby verliest zeker niet al te veel tijd en kan zich ergens halfweg in de langgerekte groep nestelen. Ook de tweede Australiër R. Andersson ziet zijn boot in het water verdwijnen. Hij besluit dan maar verder te lopen naar het eerste overdraagpunt, wat perfect mogelijk is zolang je de loop van het water maar volgt. Erik Onnekens passeert als leider aan het eerste overdraagpunt en al gauw vormt er zich een kopgroepje van drie met Andersson en de Zweed Gustafssen. Frans Laenen is niet mee met de besten, maar dat werd ook niet verwacht. Halfweg aan het vierde overdraagpunt komt Jacoby door op 3' van de leiders en ergens rond de 10-de plaats. Acht km verder aan het keerpunt is hij bijna bij de kopgroep die hij iets verder inhaald. Met zijn vieren gaanze naar het einde. De strijd voor de overwinning wordt uitgevochten in de spurt. Jacoby toont zijn klasse door toch nog te winnen. Gustafssen wordt tweede en Erik Onnekens behaalt de bronzen medaille. De onfortuinlijke Tony Benschop eindigt nog als zevende op 6' van de kopgroep. Frans Laenen vaart de marathon van zijn leven. Hij legt het loodzware parcours bijna volledig alleen af en wordt uiteindelijk 21-ste op 34 boten. Voor Frans een goede prestatie. Voor velen waren de laatste km's een martelgang. Een van de vaarders die aan het laatste overdraagpunt vlak bij Frans lag krijgt in de laatste 3,5 km nog 5' aan zijn broek.

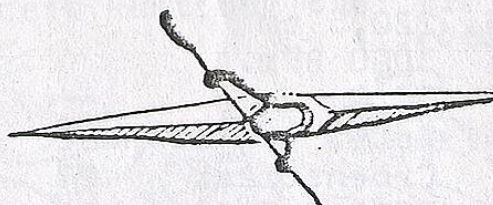
Wat opvalt aan deze twee wedstrijden is dat de Hongaren en Polen die in Poznan een groot deel van de medailles wisten te veroveren, er nu buiten vallen. In Poznan waren er dan ook geen overdraagpunten.

Bij de dames gingen beide overwinningen aan de Australiërs. De wedstrijden in C-boot zijn voor ons niet interessant alhoewel ze waarschijnlijk wel de zwaarste waren. De laatste C1 vaarder deed 6 uur en 10 minuten over het wedstrijdtraject.

BESLUIT

Daarmee zitten de eerste wereldkampioenschappen marathon er op. Het diner 's zondagsavonds deed alle geleden leed weer vergeten. 's Maandags was het aan de bloeedoorlopen ogen van de vaarders echter nog steeds te zien dat ze afgezien hadden.

Hopelijk hebben we iets geleerd van deze wedstrijd en is dame Fortuna ons de volgende maal beter gezind. In ieder geval is er kans op revanche op de Grand-Prix marathon van Kopenhagen op 6 augustus en op andere marathons in september en oktober.

..... Frank Cuypers